

POSTANOWIENIE

Dnia 17 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 17 czerwca 2015 r.,
na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

sprawy **A. W. i M. Z.**

skazanych z art. 280 § 2 k.k. oraz 280 § 1 k.k. i in.,

z powodu kasacji

wniesionych przez obrońców skazanych

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 14 sierpnia 2014 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w J.

z dnia 3 kwietnia 2014 r.,

p o s t a n a w i a:

- 1) oddalić obie kasacje jako oczywiście bezzasadne;**
- 2) zasądzić od skazanych koszty sądowe postępowania kasacyjnego, w częściach na nich przypadających.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w J. z dnia 3 kwietnia 2014 r.:

- 1) M. Z. został uznany winnym czynu z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 159 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i wymierzono mu karę 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- 2) A. W. została uznana winną czynu z art. 159 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i wymierzono jej karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Wyrok ten został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 14 sierpnia 2014 r.

Następnie od powyższego prawomocnego rozstrzygnięcia kasację wnieśli obrońcy skazanych:

1) A. W., zarzucając przedmiotowemu orzeczeniu rażące naruszenie prawa tj. przepisów postępowania w postaci art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., wyrażające się w nienależytym ustosunkowaniu się do zawartego w apelacji obrońcy zarzutu dotyczącego obrazy prawa materialnego tj. art. 60 § 3 k.k.,

Obrońca podnosząc powyższy zarzut, wniósł o uchylenie zaskarżonego kasacją wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 14 sierpnia 2014 r. w części dotyczącej oskarżonej A. W. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu.

2) M. Z., zarzucając przedmiotowemu orzeczeniu:

a) rażące naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na treść orzeczenia:

- art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. przez nierozważenie przez Sąd Odwoławczy wszystkich zarzutów stawianych zaskarżonemu wyrokowi Sądu I instancji w apelacji obrońcy; przez pozostawienie poza płaszczyznę rozważań i ocen Sądu Odwoławczego zarzutów dotyczących dokonania przez Sąd I instancji błędnej, rażąco naruszającej dyrektywy art. 7 k.p.k. oceny dowodów wskazanych w pkt. 2 *petitum* apelacji, zarzutów naruszenia przez Sąd I instancji przepisów postępowania art. 424 § 1 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., a nadto także zarzutu co do rażącej niewspółmierności (surowości) kary wymierzonej oskarżonemu M. Z. w zakresie opisanym w apelacji; a także przez zaniechanie wskazania w uzasadnieniu wyroku Sądu Odwoławczego argumentów i przesłanek, jakie legły u podstaw przyjętej przez Sąd II instancji generalnej oceny o niezasadności zarzutów stawianych wyrokowi Sądu I instancji,

b) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. przez zaaprobowanie dokonanej przez Sąd I instancji oceny dowodów oraz dokonanych na podstawie tej oceny ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji, z rażącym naruszeniem przepisów postępowania wskazanych w zarzutach apelacji.

Obrońca, podnosząc powyższe zarzuty wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 14 sierpnia 2014 r. oraz o przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym, ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu Odwoławczego oraz wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Prokurator Prokuratury Apelacyjnej w swojej odpowiedzi na kasacje obrońców wniósł o ich oddalenie, jako oczywiście bezzasadnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Obie kasacje okazały się bezzasadne w stopniu umożliwiającym ich rozpoznanie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

W zakresie zarzutu postawionego w kasacji przez obrońcę A. W. przyznać należy rację Sądowi odwoławczemu, który nie podzielił zarzutu apelacyjnego braku uzasadnienia niezastosowania wobec niej dobrodziejstwa art. 60 § 3 k.k. Jak wskazuje Sąd na s. 24 uzasadnienia, A. W. od początku kwestionowała swój udział w inkryminowanym zdarzeniu, co oznacza, że nie ujawniła wobec organu powołanego do ścigania przestępstw informacji dotyczących osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa oraz istotnych okoliczności jego popełnienia. Zgodzić się należy w tym miejscu z wykładnią art. 60 § 3 k.k. zaprezentowaną w wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 4 listopada 2014 r. II AKa 199/14, *LEX nr 1630500*, który pokreślił, że: *„przez okoliczności „istotne” rozumie się nie tylko stanowiące ustawowe znamiona przestępstwa, ale również sposób działania oraz osoby, które brały w nim udział. Do takich istotnych okoliczności należy również rola, jaką sam oskarżony odegrał w popełnieniu przestępstwa.”* Stąd uznać należy konkluzję Sądu odwoławczego za słuszną w kontekście niniejszej sprawy i postawy skazanej.

Natomiast odnośnie kasacji obrońcy M. Z. wskazać należy, że koncentruje się ona na kwestionowaniu poprawności dokonanej kontroli apelacyjnej, lecz bez żadnych konkretów, co do wskazywanych uchybień. Objętościowo dominująca część uzasadnienia zarzutów kasacyjnych to jedynie wrywkowa, acz ekstensywna prezentacja poglądów judykatury na zasady i zakres postępowania odwoławczego, lecz bez odniesienia do realiów niniejszej sprawy. Przypomnieć należy, że stopień szczegółowości rozważań sądu odwoławczego, w wykonaniu jego obowiązku

wynikającego z art. 457 § 3 k.p.k., uzależniony jest od jakości wywodów zawartych w uzasadnieniu wyroku sądu pierwszej instancji oraz we wniesionym środku odwoławczym i w zależności od meritum sprawy może przybrać postać bardziej lub mniej rozbudowanego wyvodu. W takim wypadku wystarczające jest wskazanie głównych powodów niepodzielenia zarzutów apelacji, a następnie odesłanie do szczegółów uzasadnienia wyroku Sądu pierwszej instancji. Na Sądzie odwoławczym ciąży obowiązek rozpoznania wszystkich wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym, nie oznacza to jednak bezwzględnego wymogu szczegółowego umotywowania każdego argumentu. Jeżeli Sąd odwoławczy podziela w pełni dokonaną przez Sąd I instancji ocenę dowodów, może zaniechać szczegółowego odnoszenia się w uzasadnieniu swojego wyroku do zarzutów apelacji, gdyż byłoby to zbędnym powtórzeniem argumentacji tego sądu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 2009 r., III KK 381/08, Lex Nr 512100; postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 października 2007 r., III KK 120/07, Lex Nr 322853; z dnia 2 sierpnia 2006 r., II KK 238/05, Lex Nr 193046). W niniejszej sprawie Sąd dopełnił powyższego standardu. W uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego znajduje się odniesienie do stawianych w apelacji zarzutów w sposób adekwatny do sposobu ich sformułowania i umotywowania.

Z uwagi na powyższe należało orzec, jak w sentencji.